

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2023. január 8.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

EZ AZ ÚR, AKIT MI VÁRTUNK

Köszöntés igéje: Zsoltárok 40,2.4a.6

Várván vártam az Urat, és hozzám hajolt, és meghallgatta kiáltásomat. [...] És új éneket adott szájamba, a mi Istenünknek dicséretét; [...] Sokat cselekedtél te, Uram Istenem, a te csodáiddal és terveiddel mi érettünk; semmi sem hasonlítható hozzád; hirdetném és elbeszelném, de többek, semhogy elszámlálhatnám.

Énekek: 136,1-3; 230; 274,1.4; 398

Lekció: Jelenések 21,1-7

Alapige: Ézsaiás 25,8-9

Elveszti a halált örökre, és letörli az Úr Isten a könnyhullatást minden orcáról: és népe gyalázatát eltávolítja az egész földről; mert az Úr szólott. És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az új ég és az új föld örökkévaló dicsőségében minden tökéletes, minden a te ígéreted szerint megvalósult, minden meglett. És imádunk, hogy akkor is majd az Úr Jézusban láthatjuk igazán a maga teljességében, számunkra így valóság, ki vagy te, Szentháromság Istenként, drága mennyei Atyaként Szentlelked által.

Magasztalunk téged, hogy mi addig is ismerhetünk. Köszönjük, hogy Szentlelked és igéd által így a gyülekezet közösségében a templomunkban együtt vagy az interneten keresztül megtapasztalhatjuk, ki is vagy te néped számára megtartó Úrként, szabadítóként.

EZ AZ ÚR, AKIT MI VÁRTUNK

Köszönjük neked, hogy a mögöttünk levő napokban is ebben az új esztendőben tényleg annyi sok csodát cselekedtél, ahogy a köszöntés igéiben is mondtad.

És azt is köszönjük, hogyha még valamire vagy valakire várunk kell, de benned bízva. Áldunk téged, hogy mi a várakozás közben is téged vallhatunk Megtartónak.

Köszönjük neked a bűnbocsánatot, szabadítást. Nagyon bánjuk, és szégyelljük, hogy az új esztendőben sem tudtunk megállni hűséggel mindenben. Minden nap el tudunk, sajnos esni a kísértésben, de áldunk, hogy akkor is Jézusra tekinthettünk és most is. Köszönjük, hogy őbenne teljes és tökéletes a bűnbocsánat, a te szabadításod. Add, hogy hadd töltsön be bennünket akkor is, ha vádolna a lelkiismeret. Hadd tekintsünk Jézusra.

Legyél azokkal a testvéreinkkel, akik betegek, betegágyon fekvő, aki súlyos betegek, különösen is állj mellettük, hadd tapasztalják meg a kegyelmedet.

Gyászoló testvéreinknek pedig vigasztalásodat adjad. Ezen a héten, akik megálltak a ravatal mellett, köszönjük, hogy a temetőben is, a szomorú gyászban is tapasztalhatták már, micsoda reménységet adott Jézusban, ki is a mi feltámadott Urunk. És köszönjük, hogy minket is, a lelki családtagokat ugyanúgy vigasztaltad és bátorítottad.

Köszönjük neked, hogy most a gyülekezet közösségében is így együtt könnyöröghetünk szabadításod valóságáért, vigasztalásáért.

Hadd kérjük ma is, hogy szólíts meg személyesen mindannyiunkat, és mint közösséget is, Jézusért.

Amen.

Igehirdetés

Természetesen hozzátok hasonlóan engem is nagyon megragadott az a drága igei üzenet, amit hallhattunk az év első úrnapján egy héttel ezelőtt. Bennem is elkezdett munkálkodni az Úr vigasztaló szeretete, mert én magam is személyesen nagyon átéltem az ünnepek alatt, hogy mennyire fáj az, amikor drága lelki testvéreket visz haza magához az Úr, ami számukra öröm és jó, számomra is ugyanakkor szomorúság, mert milyen jó lenne még együtt szolgálni az Urat itt a gyülekezet közösségében is.

És így az érzéseim közepette egyszer csak felragyogott ez a drága igei kijelentés: elveszti a halált örökre. A felolvasás során is már, ahogy ott követtem hátul állva a régi mobiltelefonomon a bibliai üzenetet, kijelentést, annyira vigasztaló lett hallani, hogy elveszti a halált örökre, közben éppen én is gyászolok is, és majd megyek a temetőbe.

És miközben így ezeket az üzeneteket, ezt a fajta békességet személyesen átéltem, eszembe jutott ennek az igének az olvasása során is az az élmény, ami nagyon megtisztelően adatott meg nekem. Év vége környékén történt még karácsony előtt, hogy a legfiatalabb ifjúsági csoport, a Jonatánok, meghívott egy közös szurkolásra itt a nagyteremben, a termükben. Kivetítőn nézve a véré döntőt végig szurkoltuk. Azért örültem annak is, hogy így megismerhették, hogy

én hogyan szurkolok, ugyanakkor akik tudjátok, hogy mi történt a vébé döntőn, rendkívül izgalmas volt, fordulatos. És aki ismer engem, tudja, hogy én elsősorban Messi miatt azért is imádkoztam természetesen az Úrhoz, hogy bárcsak az argentin csapat nyerne. Az is őszinte imádság volt bennem, hogy legyen azért egy jó meccs, és a nyolcvanadik perctől már szuper mérkőzéssé lett. Azért is imádkoztam, hogy majd tudjak boldogan együtt örülni akkor is, ha esetleg nem az lesz, amit én nagyon szeretnék, és ez bennem volt, de természetesen, mivel a legjobb dolog történt, ezért különösen is éreztem ennek az örömét.

És így is adódott, hogy az ünnepi időszakban, amikor pihenni szerettem volna egy picit is, akkor megnéztem a körülbelül nyolcvanadik perctől kezdődően az egész meccset újra, és hát tudjátok, visszanézni egészen más dolog. Egyrészt mindig ugyanaz a csapat nyer, aki már eredetileg is, a visszanézés során, tehát a győzelem az biztos. Ugyanúgy végig lehet izgulni a fordulatos dolgokat. Amikor Mbappé, akit szintén nagyon szeretek egyébként, betalált, élőben nézve összeszorult a szívem, de visszanézve, hogy milyen jól belőtte, de jó, Uram, hogy legalább így lett izgalmas a mérkőzés. Mert akkor már ott van az a távlat a visszaemlékezés miatt, hogy látom, tudom, hogy mi történt, csak újra átélem és átérzem. Meg annak az örömét is, ami ott a barátokkal együtt betöltött, ahogy közösen szurkoltuk végig, akkor még hogy izgultunk.

És az jutott eszembe az ígéhirdetést is hallva január 1-én, hogy olyan jó lenne tényleg a földi életünknek a mindennapjai között is megélni valahogy ezt, hogy mi azért igazából tudhatjuk a végeredményt, tudhatjuk, hogy kié a győzelem a mi személyes életünkkel kapcsolatban is, meg az Úr népe kapcsán is.

Örömének hangzik. Néhány sor itt a Károli fordítású bibliában a 9. vers. A 8.-ban van halálról szó, könnyhullatásról, gyalázatról – mindjárt nézzük, hogy mit is jelent. Aztán elhangzik: „És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!” Egy boldog, örömteli ének mert az Úr a szabadító, győzött, minden szuper és minden tökéletes az Úr népe számára. Csakhogy kiderül a leírásból, hogy ami itt elhangzik, az egy prófétai kijelentés, de ígéretképpen.

Ézsaiás számára is ígérete az Úrnak, mert az Úr szólott – hangzik a 8. vers végén – és erre válaszul jön, hogy: „És szólnak ama napon:...” És emlékeztek, az „ama nap” az az Úr győzelme napja. És hallhattuk most a Jelenések könyve 21. részéről, hogy amikor ez a prófétai kijelentés kiteljesedett, majd kiteljesedett – tudatosan mondva a múlt időt, jövőben a múlt – az az új ég és az új föld csodálatos valósága. De mivel az Úr ígéretet tett, szólott, kijelentette, le is van írva, még ha nem is teljesedett be az a valóság, akkor is a földön élve ugyanúgy élhetünk, mintha már beteljesedett volna, meg annak a valóságnak az ígéretből fakadó öröme, biztatása, bátorítása a miénk lehet. Az Úr győzelmes szabadítása miatt, de még inkább az Úr szabadító személye miatt az Urat dicsőítő ének.

Biztos reménység. Az új Károli fordítás és az új fordítású bibliánkban úgy olvashattátok, hogy itt a reménység szó szerepel: akiben reménykedtünk. Én a

'várni' kifejezést mindenképp szerettem volna, hogy halljátok a felolvasásban is már, amúgy is a Károlit nagyon szeretem, de most az üzenetben majd fontos lesz a várni szó jelentése.

A múlt időben, de a jövőbeni esemény arra utal, hogy biztos a reménység az Úrban – nem is csupán amit, tett, tesz, készül tenni, hanem ő maga – és emiatt ott van az örvendezés. Egyszerű az igei üzenet, olyan egyszerűen el lehet mondani: mivel az Úr győzött, ezért biztos reménységünk van az Úrban – neked is az lehet – és akkor biztos lehet az is, hogy örvendezhetsz az Úrban akkor is, amikor itt van ez, hogy halál, könny és gyalázat.

És még mielőtt az ézsaiási igének az üzenete bátorítását vagy vigasztalását is meghallanánk, éppen ma reggelre, ha olvastátok már a kalauz szerint, a Lukács evangéliumában azt olvastuk, hogy maga Jézus is átélte ezt: örvendezik Jézus is a mennyei Atya előtt. Ki is mondja, még a tanítványai is hallhatják. Pedig Jézusnak is ott lesz a halál meg ott van a halál, ott van a könny, ott van a gyalázat. A kereszttel előtt van még jócskán, de már akkor is örvendezik Jézus is, mert ő is tudja, hogy mit jelentett az, ami itt az ézsaiási kijelentésben is ott van előttünk.

Milyen tehát a biztos reménység az Úrban – először ezt nézzük meg az ige fényében. Majd aztán hogy miért is örvendezés az Úrban. Biztos, hogy eszetekbe jut ezt hallva a Filippi levél drága igei igazsága: „Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!” Tehát nem csupán az új égen és az új földön, hanem a földi életünk minden korában is.

Biztos reménység az Úrban. A 24-27. részekig, ahogy hallhattunk erről az elmúlt igehirdetésben is, az Úr minősítetten is eszkatologikus, végidőkre is utaló isteni ítéletéről ír a gonoszokon, az ellenségen, és üdvözítő szabadításáról övéinek. Az övéinél ki kell újra emelnünk: nem csupán Izrael, hanem a pogány népek között is. Minden népek megtapasztalhatják a halál, a könny, a gyalázat közepette, hogy milyen az Úr szabadítása.

És volt már Urat dicsőítő örvendezés, itt most mégis meg akarja ismételni az Úr kijelentésében az Úr Lelke által a szentíró Ézsaiás, leírja szinte egy-egy soros, az Úr szabadítása miatti, szabadító Úr miatti dicsőítő ének. Itt nekem kicsi gyerekkoromtól fogva van egy valóban abszolút egy soros kis magyar ének: Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát. Ez egy kánon egyébként, gyönyörűen szól, gyerekek is sokszor éneklük istentiszteleten. Hasonlóan így a héber szöveg szempontjából néhány szó csupán, az Úr szabadítása bizonyossága. És nekem ez a kis magyar nyelvű ének ez életemben eddig mindig ott volt. Eszembe jut és magamban éneklek örömmel.

Amikor az Úr legyőzi az utolsó ellenséget is – és emlékeztek, hogy mi az utolsó ellenség a Biblia szerint? A halál. A földi életünk szempontjából, ami fenyegetheti az Úr népét is, az a halál. Mert ha a halál bekövetkezik, onnantól fogva a Sátánnak semmi köze hozzánk, abban az értelemben, hogy kísérthet, mert nem tud kísérteni se. És hallottuk, hogy az új égen és az új földön minden elmúlik, ami e földi életben olyan, ami fájdalmas, a bűneset utáni állapotokhoz tartozó.

Tehát kiteljesedve, amit itt az Úr kijelent az igében, az új égen és az új földön. De tudjuk, hogy ez mégiscsak beteljesedett már, hiszen Jézusban, a messiási kort elhozó messiási szabadító Úrban beteljesedett ez az ígélet. A halál hatalmát, a halál valóságát az Úr Jézus eltörölte. Emlékeztek, ezért mondhatta Jézus még a kereszthalála előtt, meg feltámadása előtt Mártának, hogy: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz én bennem, ha meghal is, él;...” – hiába van halál, ha meghal is él – „És aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal.” Ez akkor történt, amikor még nem támasztotta föl Lázárt. De hogy az Úr Jézus által a halál legyőzött. „Elveszti a halált örökre.” Örökkévaló módon győzött az Úr Jézus. Majd látni fogjuk az örvendezésnél, hogy akkor mit is jelenthet a halál valósága is az Úréinak e földi életben mégis. De a halál örökkévaló módon legyőzött, beteljesedett Jézusban, csak még nem teljesedett ki az új égen és az új földön.

Ézsaiás számára is az Úr Jézus születése előtti 8. században ez ugyanolyan valóságos bizalom és reménység lehetett. Ő is, a felesége is, és a gyermekei, és az ő idejében, ha nem túl sokan voltak is, de Izraelben is meg Júdában élő, az Úr hűséges népe tagjai ennek a biztos reménységnek a tudatában élhették a hétköznapiakat. Az assir támadás rendszeres volt Izrael ellen. 722-ben elvitték izraeli országrészt, rettenetes háborús helyzet, rengeteg halott. A halál valósága tehát az izraeli országrészben. Ezékiás, a hívő király idején Júdában is ugyanolyan háborús helyzet, mint ami van most Kárpátalja szempontjából is. Csak annyi, hogy Kárpátalján most nincs talán bombázás, de a háborús helyzet akkor is szörnyű. Meg akik benne szenvednek, akármelyik oldalon is vannak a háborúzó felek szempontjából. Nagyon is van halál meg könny.

Meg a te életedben is lehet gyalázat. A gyalázás lehet a csúfolók, akik a hitet bántják. De a gyalázat az is, amikor a Sátán elbuktat a kísértésben, aztán meg jön és vádol. Hát ez a legjobb taktika: elbukunk, utána pedig próbálja elhitetni, hogy vége mindennek, nincs Isten, nincs szabadítás. Te akarsz megszabadulni abból, amiben megint elbuktál, már hányadszor? – és lehetne sorolni, ami a bűneset utáni világban e földön élve az Úréit bármikor fenyegetheti, támadhatja.

De akkor is ez a drága dicsőítő ének arra mutat, hogy még akkor is, amikor könnyezik a hívő ember, mert még a maga bűne nehéz terhe is nyomasztja, de ha az Urat nézi, akkor már a 9. vers örömteli boldogító reménysége. Mert nem is az Úr tette a hangsúlyos, ahogy már jeleztem, hanem az Úr személye. És éppen ez adja azt a drága biztatást, hogy Ézsaiás is, Jézus maga is a földön élve meg az ő idejében élő hívők, meg mi is ugyanúgy átélhetjük annak a reménységnek a bizonyosságát, ami az új égen és az új földön teljesedik ki a maga teljességében, amiről szól ez a prófécia. Mert az Úr személye nem kötött időhöz. És az Úr személye szempontjából a szabadítása sincs időhöz kötve. És mindjárt látjuk még személyesebben.

Mivel az Úr szólt, „mert az Úr szólott”, még nincs elvégezve valami, de mivel szólt róla, olyan, mintha már megtette volna. És emlékeztek, hogy az ígélet pontosan ezt célozza be. A Zsidókhöz írt levél 6. részében Ábrahámmal kap-

csolatosan hangzik ez el, hogy az Isten meg akarta erősíteni az ősatyának is a hitét, reménységét, és esküvéssel lépett közbe, „Hogy két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon, erős vigasztalásunk legyen minékünk,...” – nemcsak Ábrahámnak, hanem nekünk is – „...mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet.” Isten ígéretet tett Ábrahámnak és megesküdött. Emlékeztek, hogy hány évet kellett várnia a kisfiú születésére Sárától.

Ábrahám számára ez az igei gondolat, igazság annyira valóságos volt, hogy a Római levél 4. részében meg azt írja róla a kijelentés, hogy Ábrahám „reménység ellenére reménykedve hitte, hogy...” Semmi remény nem volt, hogy fia fog születni. Hát már hány éves! Igen, de ő nem arra nézett, hogy milyen igazságok vannak, valóságok a földi életben, hanem a biztos reménység, hiszen az Úr megígérte. Akkor az olyan, mintha már bekövetkezett volna. A biztos győzelem tudatában olyan, mintha már én végigjártam volna azt az utat, most csak újra megnézem egy tévén vagy egy laptopon keresztül, hogy mi is történt ott. Megvannak a fordulatok, megvannak a félelmetes érzések, mert valami történt és az milyen rettenetes volt. Igen ám, de utána meg az Úr mit mutatott meg magából nekünk szabadító Istenként! Nem kell a szabadítás megtörténte valóságának a bizonyossága ahhoz, hogy bizonyosak legyünk a szabadítás valóságában akkor is, amikor még nem történt meg, mert az Úr szólott.

A halál utolsó ellenség, és örökre elveszti. Ezt én magam is, és tudom, hogy többen is, akik ismertétek személyesebben azokat, akiket temetnünk kellett, átélhettük ezt az ünnepek alatt. Könnyet letöröl. Neked miért voltak könnyeid esetleg az ünnepek alatt? Vagy már az új esztendőben is még mindig vannak könnyeid? És te miben tapasztalod meg, hogy az Úr népét mennyi gyalázat érheti? Te hogyan éled meg? Milyen érzések vannak benned, amikor gyalázat ér? Hogyan gondolsz az Úrra, amikor ezeket éled meg, ezeket érzed?

Hogy ez mennyire nem egyszerű kérdés egyébként, az Pál életében is látszik. Ne felejtsük el, Pál, aki erős a hitben, hatalmas szolgája az Úrnak, de a római gyülekezetnek írva a 7. részben nagyon nehéz hitbeli harcról ír, mikor azt mondja: „Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” Mert Pál, amikor beszélgetett az ő lelki testvéreivel abban a gyülekezetben, ahol éppen volt az Úr napján ő is, akkor ő is elmondta, hogy: – Figyeljete, imádkozzatok értem, mert már megint mennyire megtapasztaltam, hogy nem azt tettem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekedtem. Elbuktam, elestem, pedig tudtam, hogy mit kellett volna tennem, és egyszerűen nem bírtam megállni! – Pál apostol lelki harca a benne lakozó bűnnel. Gyalázat, mert úgy érzi, hogy így hogy lehetek egyáltalán az Úr szolgája. Ő is küzdött ezzel: Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” De aztán rögtön hozzáteszi: Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus! Tehát Pál is, amikor az Úrra néz, ahogy itt az ézsaiási prófécia mondja, akkor azonnal helyreáll minden. Az Úrra néz.

„És szólnak ama napon:...” – ez a 'szólnak ama napon' egyes számban szereplő állítmány, de közösségre is utal, tehát többes számú jelentés is van a for-

dításban nekünk is: mindenki egytől egyig szól és egy közösségként is. És mit olvasunk? Még e földön élő hívő népként, Ézsaiás korában is, ő maga is, de akkor is a beteljesedett ígélet bizonyossága, reménysége alapján, fényében, távlatában már most is: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk.” Az Úr személyén van a hangsúly.

Az új fordítású bibliában úgy van, hogy: „Itt van a mi Istenünk, benne reménykedtünk, és ő megszabadított minket!” – itt a helyszínrre is utalva. De mindenképpen azt gondolom itt az igei üzenet hangsúlya miatt, hogy nem annyira hogy 'itt', hanem az Úr, az ő személye a döntő. Itt is van, persze. Mert olyan, hogy mintha már beteljesedett volna minden abból, amit az Úr ígért az új égen és az új földön megtapasztalható módon is. De az az Úr, aki majd akkor is megmutatja, hogy ő mire képes meg mit tesz majd, de már tett is, mert hát beteljesedett ígéletként lehet rá gondolni, csak még meg kell várnunk, hogy végbe menjen, de mintha már megtörtént volna. De ez az Úr itt van, ez az Úr, az az Úr. 'Ímé' szócska hangsúlya önmagáért beszél: „ímé Istenünk, akit mi vártunk”, ez az Úr, akit mi vártunk.

És a 'vártunk' kifejezést most kell kiemelni mindenképpen. Nekem jobban visszaadta az értelemben azt a gondolatot, hogy: vártunk, de ez már beteljesedett várakozás, tehát már megtette az Úr, amit mi vártunk vele kapcsolatban. Viszont meghatározza a 'vártunk' szó azt a múltbeli lelki örömet, tapasztalatot is, bizalmat, ami a várakozás során jellemzett bennünket. A várakozás idején is az ígélet jellege miatt, bizonyossága miatt vártunk boldogan, most meg beteljesedett. Száz százalékra veszem, hogy mindannyiótok életében, a házasságokban is, a családi életetekben, még itt a gyülekezetben is már hányszor tapasztaltuk ezt még a földi életünk bármilyen szabadítása terén, halál, könny, gyalázat nehéz kérdései idejére vonatkozóan is, hogy az Úr valamit ígért és mered hinni és beteljesedett. És micsoda öröm akkor is, amikor az Úr az az Úr, aki beteljesítette, de előtte is az az Úr volt számomra az Úr és őrá vártunk. Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.

Eszembe jutott, hogy a legelső ígélet, ami a bűneset után elhangzott, a Sáltánnak szólt, emlékeztek, ezt már sokszor mondtuk innen, hogy jön majd valaki, az asszony magva, aki győzelmet arat és Jézusban beteljesedett. És ez az ígélet Ádámnak és Évának is azt hirdette, hogy nekik is milyen öröm lehet várni az Úr szabadítását. Ádám és Éva számára is lehetőség volt a helyreállásra. Aztán eltelnek évszázadok, évezredek és egyszer csak ott az Úr Jézus, és egyszer csak majd eljön az Úr Jézus, mi is ebben az időben élünk.

Vártunk – annak az öröme is, amikor beteljesedett az Úr szabadítása valósága, de akkor is, amikor még várunk. Mindegy, hogy milyen helyzetben vagyunk, az Úr az Úr.

Az új fordítású biblia úgy fordítja: ímé Istenünk, akit mi vártunk, hogy megszabadítson minket. Hogy szabadítson – célhatározó. Károliban pedig így szól: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket.” Az ilyen jelen idejű jelentést hordozó kifejezés a Károliban, de benne van az is, hogy ez múlt időre is vonatkozik: aki megszabadított. Mert átértük, és ez a szabadítás most is áll és

EZ AZ ÚR, AKIT MI VÁRTUNK

tart. Ezért a 'megtart' kifejezés nagyon jól hirdeti a jelentés hangsúlyát. De ez a 'szabadítás' az a szó, meg az 'örvendezzünk szabadításában' kifejezésben is a szabadításában, amely azt hirdeti, hogy ezt a fajta tettet csakis kizárólag az Úr viheti végbe. Nincs az, hogy én magamat megszabadítom vagy valaki más ember megszabadít engem. Nem, itt az Úr szabadít, csak ő tud. Jézus neve is ebből jön: Jehosua – a Szabadító, a Megtartó. Íme az Úr, íme a mi Istentünk, ez az Úr, akit mi vártunk, és ő megszabadított és ő megtart.

Jákób, mikor az élete végén már száz fölött van jócskán – száznegyvenhét éves korában hunyt el Jákób – és ott van a halála előtt, és az Úrtól kijelentésben imádkozik, hitvallást tesz, ígéretet mond, áldást mond az utódaira, a fiaira meg a fiai utódaira, Izrael törzseire és ott a közepén van ez a mondat, amiről a tavalyi esztendőben is hallhattunk az igehirdetésben. Jákób felkiált: „Szabadításodra várok, Uram!” Mert a fiairól meg az utódairól sok negatív jellemzőt is kell mondania az áldásígéretben – vannak persze nagyon pozitív jellemzők is –, és tudjuk, hogy Izrael népe, Izrael fiai mi mindent átéltek valóban csak Jézus idején is, de az Úr akkor is az, aki, és ő a szabadító Isten Jákóbnak is.

E földön még lehet halál, könny és gyalázat, de Jézusra nézve, Jézusban elvégeztetett a szabadítás. Azért, „mert Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett Ámenné az Isten dicsőségére mi általunk.” Látjátok, hogy mennyire a szabadító Úr személye a hangsúlyos még az ígéretnél meg annak végrehajtásánál is. Korinthusi 2. levél 1. rész 20. versében van az a drága kijelentés, hogy mi Jézusban az elvégeztetett szabadítás ígéretét bírjuk. Az eljövetelekor kiteljesedik minden Jézusban, de mi már most is bírjuk, mert az Úr Jézus az, aki. Minden ígérete Istennek őbenne lett igenné, őbenne lett ámenné. Tehát az az ígérete is, ami a halál, a könny, a gyalázat miatt lehet, hogy még most szomorúságot okoz vagy bizalmatlanságot Isten felé. Vagy kérdéseket, hogy: hát ha az Úr az, aki, ha ezt ígérte, amit, akkor miért van velem most éppen ez, vagy hogyan történhetett amaz? Ezek lehetnek jogos kérdések, ha azt nézzük, hogy kik vagyunk mi a földön élő hívókként. De ha az Urat is látjuk, akkor minden megváltozik.

Ezért fontos, hogy itt a biztos reménység az Úrban az összekapcsolódik ezzel, hogy örüljünk és örvendezzünk szabadításában. De ez a 'szabadításában' kifejezés hordozza megint az Úr személye hangsúlyát. Az új fordítású biblia a 'szabadításának' szót használja, és ez is jó mindenképpen, csak számomra a '-nak' kifejezésben inkább a szabadító tette végrehajtása ténye a hangsúlyos, a '-ban, -ben' kifejezéssel pedig a bibliai gondolkodásban még inkább ez az üzenet is benne van, hogy az az Úr, aki. Lehet, hogy még nem végezte el, de a szabadítása már akkor is biztos. Tehát a szabadításában akkor is örvendezhetek, ha még várni kell rá. Ha meg végbemegy a szabadítása, akkor sem igazán az a boldogság nekem, hogy megszabadított az Úr, de jó, átéreztem végre, amit már évek vagy évtizedek óta vártam, hanem az Úr személye lesz a nagy, hogy ő mit csinált, ő kicsoda, ő mennyire szeret, hiszen hozzá tartozom.

Nem az a hangsúlyos a 8. vers alapján, ami e földön a látható, kézzel fogható valóság, és nem is ez az örömteli, a halál, a könny és a gyalázat, nem ez az

örömteli. Ezért sírjon is az Úr népe. Jézus maga is könnyezett Lázár feltámasztása előtt is, pedig micsoda dicsőséget mutatott majd meg ez az ő isteni hatalma, a mennyei Atyára mennyire mutatott Jézus ezzel. De ő is sírt. Sok minden miatt sírt ott a Lázár feltámasztása előtt. De az Úr Jézus is tudta, hogy ki az ő mennyei Atyja meg micsoda hatalommal küldte őt e földre.

A szabadítás szóban nemcsak az fontos, amiből szabadít, amire nézve halál, könny, gyalázatra nézve az Úr megoldást ad, hanem amire. És az örvendezésnek a mélységét, a boldogságnak a nagyságát pontosan ez adja, hogy nemcsak az ragyog föl már az ígéletben is, hogy miből kell nekem megtapasztalnom az Úr munkáját, a személye valóságát, hanem hogy mire.

És példában hadd mondjak mindenképpen ehhez, hogy jól értsétek, hogy tényleg hatalmas az Úr munkája. Pál apostol a filippi gyülekezetnek a 4. részben azt írta: „Örüljétek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljétek!” Az 1. részben meg arról beszél, hogy ő azon gondolkodik ott a római börtönben szenvedve, lehet, hogy kivégzik, bár az tűnt valószínűbbnek, hogy most még nem, mert így mondja Pál, hogy: de azért miattatok mégiscsak itt akarok maradni, és tudom, hogy akkor még sok mindent tehetek köztetek meg ti is énért. De azon gondolkodik, hogy most mi lenne nekem jobb, hogy meghalljak vagy életben maradjak. Mert neki jobb lenne az Úrnál, jobb az Úrral lenni. Meghalni és az Úrral lenni. És itt emeli azt ki, hogy nekem „a meghalás nyereség”. Nyereség. És a nyereségnek – ha ezt a szót halljátok, akik különösen a pénzügyekben otthon vagytok, nyereség –, a nyereségnek nem szomorkodni szoktunk, hanem a nyereségnek örülünk. Az utolsó ellenség az Úr Jézus szabadítása miatt, az ő szabadító személye miatt annyira legyőzött, örökre eltörli a halált, annyira nem lehet a halálnak, az utolsó ellenségnek semmi köze az Úr népéhez, hogy hiába van a testi halál, a meghalás nyereség.

Meg az Úrnak meghalni. „Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.” „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.” Hát boldogok, mert ott vannak az Úrral. Mi vagyunk szomorúak a gyász miatt. És én, ahogy mondtam, ebben voltam. Meg amikor elmehettem meglátogatni drága barátomat, akinek a temetése pénteken volt a gyülekezet közösségében, akkor a kórházi ágyon fekvé is teljesen nyilvánvaló volt, hogy valószínű néhány óra, egy-két nap van hátra az Úr akarata szerint, bár az Úr tehet csodát, de olyan vigasztaló volt egyáltalán, hogy még lehetett beszélgetnünk egy pár mondattal. És azt úgy együtt kimondani, hogy de jó, hogy most is jó kezekben van a kórházi ágyon. Ha meg az Úr el fogja vinni, ott meg micsoda kezekben lesz. És ott volt az, hogy az Úr tehet csodát, ha így akarja adni a szabadítását, de úgy tűnik, hogy inkább haza akarja vinni magához. És ez a gyászban is mérhetetlen bátorítás és vigasztalás nekem is.

A könnyek. „És eltörli az Úr Isten a könnyhullatást minden orcáról” – ebben a hangsúly azon van, hogy mindenki egyen-egyenként odamegy és eltörli, eltörli a könnyet. A szó jelentése nem az, hogy egyszer sírok és akkor eltörli az Úr, hanem akármikor is van könny, azt az Úr törli le. Mennyi mindenért szok-

EZ AZ ÚR, AKIT MI VÁRTUNK

tunk mi sírni vagy mennyi mindenkiért. És hadd említsem azt is meg, hogy még nem jár a szeretett hitben és nagyon keményen ellenáll, hát akkor is milyen sírás van. De az Úr ígérete, az Úr szabadítása Jézusban, az Úr letöröl minden könnyet.

Anna arcáról úgy törölte le a könnyet, hogy már nem is hogy nem volt könny, hanem Anna arcának még az arca mozdulatai is megváltoztak egy életre. Addig mindenki szomorú arcot látott, ha látta Annát, de amikor az Úr ígését a főpap elmondta neki, onnantól fogva „arca nem volt többé szomorú”, ugyanis fiúgyermek ígését kapta és a kicsi Sámuel meg is született. De már Sámuel születése előtt az Anna arca boldog örvendező, mert tudta, hogy az Úr mit ígért, mit mutatott meg a szabadításában.

„És népe gyalázatát eltávolítja az egész földről” – itt is a hangsúly azon van, hogy nincs olyan hívő ember és hívő nép, akikre nézve ez ne lenne igaz. De a gyalázat eltávolításánál, ahogy mondtam, a hangsúly hadd legyen azon, hogy a szabadítása nem is csupán az, hogy valamitől, ami nagyon szégyenletes, attól ő megtisztított, elvette. Hallottuk az igehirdetésben az elmúlt alkalommal, nem is emlékezik meg az Úr többé a bűnről, sok minden másról sem. Hanem hogy a gyalázat eltávolítása úgy, hogy amit helyette ad, milyen életet, szabadságot helyette ad. Megújult érzések, vágyak, megújult házasság vagy helyreállt szülő-gyermek, nagyszülő-unoka, dédszülő-dédunoka kapcsolat, mert az Úr szabadítása nemcsak valamiből, hanem valamire.

És a Kísértő az is lehet, hogy még el is buktat megint, én is elestem sajnos az új esztendőben is már többször is. Nincs olyan nap, hogy én is sajnos el ne esnék. És nem kell példát mondani, hogy miben, mert nektek is megvan a maga gyengesége, lelki gyengesége, ahol inkább azért szoktál talán te is imádkozni, hogy Uram, vedd el még a kísértés lehetőségét is. És lehet, hogy elveszi az Úr, de lehet, hogy nem. De mit mond a Korinthusi 1. levél 10. részében a 13. versben: „de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.” Megadja a megoldás lehetőségét, a szabadítás lehetőségét.

Az Úrra nézzünk, aki a kísértésekben is tökéletesen megmaradt hűségeseknek, szabadítónak, az Úr Jézus. Mi pedig bátorítást kapunk: nincs gyalázat. Ama napon, Jézus eljövetelekor az új égen és az új földön már a szó legteljesebb értelmében kiteljesedik ez, de a biztos reménységünk azért lehet biztos és bizonyos örvendezés is az Úrban, mert a szó lelki értelmében ma is áll ez.

A 10. vers első, legelső mondatfele így szól: „Mert az ÚR keze nyugszik ezen a hegyen.” Az előző gondolatok fényében az Úr keze nyugodhat, leengedhette a kezét, mert minden elvégeztetett. Ahogy hallottuk a Jelenések könyvében: megtett. Minden kész, most már nyugodhat a keze. De amíg a földön élő népe itt van, addig ez az isteni kéz sok mindent cselekszik. Emlékeztek: „alant vannak örökkévaló karjai” – „örökkévaló karjai tartanak”. Lehajol az Úr isteni keze, hogy megtartsa a legnagyobb mélységben is. Cselekszik, mert szabadításra szorulunk, a szabadítás ígését kijelentette, ami történik azokban a napokban, hetekben, hónapokban, években, évtizedekben, amíg nem teljesedik be, az Úr

keze addig is cselekszik. De közben nekünk azt mondja, hogy nyugszik, megnyugodott. Mert mi úgy tekinthetünk az Úrra, mint aki már mindent elvégzett.

A reménységnek ez a biztos távlata a jelenben, a múltra nézve és a jövőnkre tekintettel is az Úrban való boldog örvendezés lehetőségét adja. Hiszed-e ezt? Ha nem hiszed, vagy nem akarod hinni, ha az Úrhoz még semmi közöd nincs, akkor az Úr hívogat magához. Mert az Úr nélkül örökre el fognak veszni, és e földi élet is egészen más az Úr nélkül. De az Úr hív téged is, hogy fogadd el az ő szabadítását a bűnbocsánatban, fogadd el abban is, amit a földi életedre nézve akar adni. Az Úr népe tagjaiként pedig örvendezzünk ebben a szabadításban.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, imádunk téged, mert az Úr Jézust sem burokban élve akartad itt a földön látni, hanem nagyon is megtapasztalva e bűneset utáni világ minden halállal, könnyel, gyalázzal kapcsolatos valóságát. De köszönjük, hogy ő éppen így lett nekünk Megváltó, Megtartó.

Köszönjük, hogy ő mindhalálig engedelmes volt neked is. És áldunk, hogy ő is tudta várni az ígérek beteljesedését. És magasztalunk, hogy éppen őbenne láthatjuk mi, hogy te milyen Isten vagy, amikor szabadító vagy, szabadító Úrként ígéretet beteljesítő.

Áldunk, hogy nekünk is biztos reménységünk van. Köszönjük, hogy mi tudjuk, hogy te vagy a győztes. Szeretnénk az életünket ennek a bizonyosságában, reménységében, sőt valóban örömeiben élni.

Köszönjük, hogy még a gyász könnyei közepette is tapasztalhattuk, hogy milyen a te vigasztalásod öröme, csendes békessége. És áldunk téged, hogy a betegágyon fekvő is igaz ez.

Segítsd meg, kérünk, most az iskolát elkezdő pedagógusokat, diákokat, a vizsgázó fiataljainkat, a felvételre készülőköt. Az iskola-ügyben nagyon sok a baj, a probléma, amik megoldásra várnak. Világi vezetőinknek e tekintetben is adj bölcsességet.

És kérünk téged arra, hogy minden másban, ahol a népünk is érzi talán a szenvedést, a bajokat, először is lásson meg téged, hogy hozzád kellene térnie. És köszönjük, hogy könnyöröghetünk megoldásért is.

Kérünk téged arra, támogassad a Kárpátalján levő testvéreinket, akik ott téged követnek, hadd lehessenek ők is békeközvetítők, békehírnökök. És köszönjük, hogy te adhatsz szabadítást bármikor, és mi ezt kérjük is, a háborúból.

És köszönjük neked, hogy most minden személyes kérésünket is, hálaadásunkat, dicsőítésünket te eléd vihetjük az Úr Jézusért.

Ámen.

Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra.

Zsidók 12,1-2a

398. ének

1. Úr lesz a Jé - zus min - de - nütt,
Míg csak a nap - nak fé - nye süt,
Úr lesz a mesz - sze ten - ge - rig,
Hol a hold nem fogy s nem te - lik.

2. Öneki mondjunk hű imát,
Díszítsük azzal homlokát,
Jó illat légyen szent neve,
Minden napon dicsérete.
3. Országok, népek és nyelvek,
Ő dicsőségét zengjétek,
Gyermekek hangja hirdesse:
Áldott a Jézus szent neve!
4. Ő királysága bő áldás,
Nála a felszabadulás,
Fáradtak ott megnyugszanak,
Ínségesek megáldatnak.
5. Minden teremtés dicsérje,
A Király Krisztust tisztelje;
Angyali ének zengjen fenn,
S mind e föld mondja rá: Ámen.